

#ÚTON LENNI

Az idei nagyböjtben minden vasárnap szeretnénk egy kicsit megállni, egy-egy segítő nővéri kulcsszóval beérkezni az új hétbe. Nyugodtan megállhatok, és rátekinthetek: hogy vagyok én a most kezdődő nagyböjt elején? Szoktam várni, szeretem ezt az időszakot? Vagy épp ellenállást vált ki belőlem, nem akarok több szenvedéssel találkozni?

A mai szentmise bevezető könyörgése arra bátorít minket, hogy a nagyböjti időben jobban megismerjük Krisztus életének titkait, és tanuljunk tőle. Az Úr Jézus fogantatásától úton van: Mária hasában Erzsébethez, aztán Betlehembe, aztán Egyiptomba, gyerekként évente felmennek Jeruzsálembe, aztán megkeresztelkedése után bejárja az országot. **ZARÁNDOKOL** – tudatosan halad, nem bolyong. Hogy látom a saját életemet: úton vagyok vagy már rátaláltam az ígért földjére? Van konkrét tapasztalatom zarándoklásról, amikor kiléptem komfort zónámból? Fel tudok idézni életszakaszt, amikor új irányba kellett induljak, amikor ki kellett lépjek a megszokott, kényelmes szerepeimből, kereteimből? Mi adott nekem biztonságot?

Jézust a mai evangéliumban kint találjuk a pusztában, keresi az Istent, keresi önmagát, hogy vajon mi is a küldetése. Nyugodtan szemlélhetem őt, ahogy el-elfárad, bolyong, megpihen. S aztán jönnek a kísértő kérdések, a bizonytalanság hangjai. És olyankor Jézus lelke mélyéből feltör az Írás egy-egy mondata. Mik az én életem „kulcsmondatai” a Szentírásból?

Egy történetet hoztunk nektek:

Egyszer apám elvitt kirándulni. Ötéves, ha lehettem. Szólt, hogy készítsem össze a hátizsákomat, de ne legyen túl nehéz, mert hosszú és meredek lesz az út. Ügyesen, takarékosan pakoltam. Minek vigyem az egész térképet, gondoltam, az is csak nehezék. Ollót ragadtam, és kivágtam az útvonalat, amerre a túrát terveztük.

Másnap úgy a túra felénél kéri apám a térképet, mire én az imakönyvből elővettem az ujjnyi, kanyargós papírcérnát, tessék, íme a térkép. De már akkor én is sejtettem, hogy nem lesz ez így jó.

A térképnek nemcsak a megteendő útvonalat kell ábrázolnia, hanem az eltévedés összes lehetőségét is, hisz azok viszonypontként szolgálnak a helyes iránytartáshoz.

Ne ijedjünk meg tehát, ha nem értjük az Írást egészen. A Szentírás nem súlyfölség, a Szentírás térkép. Nem kell benne mindenhol járnunk. Ám ahhoz, hogy az utat el ne vétsük, mindig az egészet kell magunkkal vinnünk. (Röhrig Géza: A Rebbe tollatépett papagálya c kötetből)

Szép hetet, jó utat mindannyiunknak, akik úton vagyunk!

